Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 645 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. MASSIN**
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2024.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. ECIRLI *loco* advocaat E. MASSIN. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 6 januari 2023.

Op 3 oktober 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 11 januari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtounse origine te zijn. U bent geboren in Lasema Wila in Jalalabad in de provincie Nangarhar. Soms werkte u in een groothandel op de markt.

Uw familie had problemen door een grondconflict van uw paternale grootvader met de familie van G.R. Uw grootvader was afkomstig van Ahmad Khel in de provincie Paktia en had daar huizen en landbouwgrond.

Omwille van dit grondconflict werd uw grootvader nog voor uw geboorte gedood door de familie van G.R. Uw vader verhuisde daarna naar de provincie Nangarhar, weg van het conflict in Paktia. Toen u ongeveer tien of elf jaar oud was, werd uw paternale neef M. ook gedood door G.R. Een jaar later werd uw paternale oom Z. om dezelfde reden gedood. Jullie werden voortdurend bedreigd via de telefoon. Toen u op een dag onderweg naar huis was werd u plots aangevallen door de familie van G.R. U werd geslagen en verloor u het bewustzijn. Jullie dorpelingen bevrijdden jullie van hen. Deze familie zit nu bij de taliban.

U verliet Afghanistan vlak voor de machtsovername en reisde via Iran naar Turkije, Bulgarije, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België alwaar u aankwam op 4 januari 2023 en een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de bevoegde asielinstanties op 6 januari 2023.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een foto van uw verwondingen en een kopie van uw taskara, die van uw broers en uw vader. Een foto van u samen met uw twee broers en foto's van uw voordeur en de straat waar u woonde in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde u zelf aan dat u met mentale problemen kampt (CGVS, p.2). U legde hier echter geen bewijzen van neer. In dit verband dient opgemerkt te worden dat het persoonlijk onderhoud verder sereen en normaal verliep en er zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op geen enkel moment bleek dat uw toestand u verhinderde om uw verhaal op een adequate wijze te kunnen vertellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van een grondconflict met de familie van G.R. (CGVS, p.10). Het CGVS meent echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, omwille van volgende redenen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS geen correct beeld ophangt van uw leeftijd. Zo verklaarde u bij aankomst in België dat u geboren bent op […] 2007. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 11 januari 2023 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (Federale overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2023/97104, d.d. 16/01/2023). Uw geboortedatum werd bijgevolg van […] 2007 bijgesteld naar […] 2004. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw correcte geboortedatum […] 1381 (= […] 2002) is (zie administratief dossier: Verklaring DVZ). Uw taskara vermeld dat u zeven jaar zou zijn geweest op 06.11.1388 (= 26 januari 2010), wat zou beteken dat u geboren zou zijn in 2003. Hoewel het mogelijk is dat Afghanen niet op de hoogte zijn van hun exacte geboortedatum, dient te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat u zich niet gewoon zou hebben vergist, maar dat u moedwillig een andere leeftijd had opgegeven bij uw aankomst in België. Het feit dat u zich onterecht als minderjarige voordeed terwijl u werkelijk vier jaar ouder bent dan u beweert, ondermijnt uw algemene

geloofwaardigheid op manifeste wijze. Van iemand die zijn land ontvlucht vanwege een vrees voor zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit en zich omwille hiervan beroept op internationale bescherming, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij ten aanzien van alle autoriteiten waarbij hij een verzoek om internationale bescherming indient coherente en gelijklopende verklaringen aflegt aangaande de kernelementen van zijn verzoek, waaronder zijn identiteit. Dat u dit naliet, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid op manifeste wijze en toont aan dat u er niet om verlegen zit om onechte verklaringen af te leggen.

Daarnaast was u tegenstrijdig over het tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u bij uw aankomst én bij de DVZ dat u twee à drie dagen na de machtsovername het land had verlaten (zie administratief dossier: MINTEH Fiche + Verklaring DVZ, punt 33). Echter, bij het CGVS verklaarde u dat u Afghanistan had verlaten vóór de machtsovername (CGVS, p.9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef u volhouden dat u hetzelfde had verklaard bij de DVZ maar dat de tolk misschien een foutje gemaakt had (CGVS, p.20). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is evenwel niet in staat om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen waardoor er twijfels kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder is het bijzonder vreemd dat u amper kennis heeft over het ontstaan én afwikkeling van het grondconflict van uw familie met de familie van G.R. U verklaarde dat ze de gronden van uw familie hebben afgenomen en dat uw grootvader, paternale oom en neef door hen vermoord werden (CGVS, p.11-12). Bevraagd over dit vermeende landconflict blijkt echter dat u geenszins in staat bent dit conflict op een geloofwaardige wijze voor te stellen daar uw kennis er over ernstig tekort schiet. Gevraagd hoe het conflict is ontstaan bleef u bijzonder vaag en kwam u niet verder dan te stellen dat het conflict begon in de tijd van uw paternale grootvader en daarna werd verdergezet, dat u niet wist dat het een conflict om land was en dat uw familie problemen had van die tijd tot nu. Uitgenodigd om hier verder over te vertellen, antwoorde u dat u verder geen info had (CGVS, p.11). Het is echter zeer vreemd dat u nooit met uw familie zou gesproken hebben over een conflict dat een dermate weerslag had op het leven van uw familie. Daarnaast slaagde u er ook niet in om de oorzaak van het grondconflict te schetsen en kon u niet meer vertellen dan dat uw familie een conflict had met de familie van G.R. over jullie landbouwgronden (CGVS, p.13). Meermaals gevraagd naar de reden voor dit grondconflict, kwam u niet verder dan algemeen te stellen dat de tegenpartij jullie gronden wilden omdat ze sterk en machtig waren (CGSV, p.13-14). Nochtans kan men ervan uit gaan dat u goed op de hoogte zou zijn van dit grondconflict dat de oorzaak was van de dood van uw grootvader, uw oom en neef én uw eigen vertrek uit uw land van herkomst. Tevens merkt het CGVS op dat u amper duiding kon geven bij het verloop van het grondconflict en de confrontaties die zich afgespeeld zouden hebben. Hierbij hield u vast aan vage verklaringen over de moord op uw grootvader en uw paternale oom en neef, maar gevraagd waar en wanneer uw grootvader vermoord werd door G.R. bleef u ook dit antwoord schuldig (CGVS, p.12-13). Verder kon u ook maar weinig vertellen over de moord op uw neef en uw oom en bleef u wederom erg op de vlakte (CGVS, p.11-14). Net zo min overtuigt uw verklaring dat u niet weet waar uw andere paternale ooms zich na de moord op uw grootvader vestigden (CGVS, p.15). Gevraagd waarom u amper kennis heeft over dit grondconflict van uw familie, beweerde u meermaals dat u nooit met uw vader sprak over wat er zich allemaal heeft afgespeeld en dat uw moeder u alles zou verteld hebben wat ze wist (CGVS, p.7, 11-14). Deze verklaring is echter niet in staat om het flagrante gebrek aan kennis over het grondconflict te verschonen. Men kan dan ook verwachten dat u voldoende vragen gesteld zou hebben aan uw familieleden om de ware toedracht van dergelijk ingrijpende gebeurtenissen te kennen. Het duidt voorts op een desinteresse die onmogelijk in overeenstemming kan gebracht worden met een vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade aangezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht wordt dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees die direct geleid hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan. Uw onwetendheid doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde gebeurtenissen en uw asielrelaas in niet geringe mate.

Tenslotte roepen ook uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die op u gepleegd zouden zijn door de tegenpartij vragen op, meer bepaald over onverwachte en vreemde escalatie zonder dat hier enige duidelijke aanleiding voor was. U verklaarde namelijk dat u al heel uw leven in Jalalabad woonde met uw gezin (CGVS, p.4) en dat uw gezin zich steeds afzijdig heeft gehouden van het grondconflict van uw paternale familie (CGVS, p.5, 6, 12, 13, 19). In dat licht is het weinig overtuigend dat u uit het niets zo ernstig zou worden aangevallen na een lange periode zonder incidenten tussen jullie familie en die van G.R. Het feit dat u als enige gezinslid zou zijn aangevallen - en niet uw vader of uw oudere broer - , is dan ook bijzonder vreemd.

Het is volgens het CGVS weinig aannemelijk dat u plots én zonder aanleiding zou geviseerd worden door de familie van G.R. Deze vaststelling werpt een volgende ernstige twijfel over de geloofwaardigheid van uw relaas.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De kopie van uw taskara, vormt een begin van bewijs van nationaliteit, dewelke niet ter discussie staat. De taskara's van uw familieleden en de foto met uw broers tonen louter uw familieband aan die niet wordt betwist. De foto's die u voorlegt van uw voordeur en straat waar u woonde in Jalalabad worden eveneens niet betwist. U legde tenslotte ook nog een foto neer van uw verwondingen die u zou hebben opgelopen bij het incident met de familie van G.R. Aan de hand van deze foto kan echter niet met zekerheid worden afgeleid waar, wanneer, onder welke omstandigheden en door wie u deze verwondingen heeft opgelopen en in welke omstandigheden deze foto werd genomen. Hoe dan ook kunnen aan door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie

in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel.

De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, …) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake

is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestersing die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat –indien het CGVS rekening houdt met uw minimumleeftijd zoals werd vastgesteld in het leeftijdsonderzoek (Federale overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2023/97104, d.d. 16/01/2023)- u zeker tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan zou hebben verbleven. Daarnaast verklaarde u dat u tot de zevende graad naar school ging en dat u ook werkzaam was in een groothandel in fruit en groenten in Afghanistan (CGVS, p.5).

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden

aangenomen dat u, na een verblijf van één jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien verklaarde u dat u w ouders, uw jongere broer en uw zus nog steeds in Jalalabad wonen, waarmee u nog in contact staat (CGVS, p.6), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan en de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgplicht.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Hij betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Hij gaat in op het leeftijdsonderzoek, de oorsprong van de familieruzies, het ontbreken van informatie over de plaats waar zijn ooms van vaderskant zich na de moord op verzoekers grootvader hebben gevestigd, de aanval op hem zelf en de bewijskracht van de door hem neergelegde documenten. Hij meent dat het voordeel van de twijfel op hem moet worden toegepast. Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan wegens het behoren tot de sociale groep van 'verwesterde' Afghanen en wegens een toegeschreven politieke en religieuze overtuiging in verband met verwestering. Verzoeker verwijst naar diverse landenrapporten, artikelen en rechtspraak. Hij stelt dat hij duidelijk 'verwesterd' is. Hij wijst op zijn lang verblijf in Europa en zijn integratie in de Belgische maatschappij. Hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer in zijn lokale gemeenschap vermits hij lang genoeg uit het land is weg geweest om te 'verwesteren' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij klaagt een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan en stelt, onder verwijzing naar meerdere algemene rapporten en landeninformatie, dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan vanwege de precaire humanitaire en socio-economische situatie en vanwege de veiligheidssituatie.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift. Doorheen het verzoekschrift verwijst verzoeker naar verschillende rapporten en artikelen en voegt een inventarislijst van de bronnen toe aan zijn verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

Op 31 augustus 2026 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 2.47 van de RvV-wet, een pleitnota in waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de pleitnota wordt verwezen naar volgende landeninformatie (met vermelding van weblink):

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van juni 2026;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- COI *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023;
- EUAA *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 2 februari 2024;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van november 2024;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van januari 2026;
- EUAA *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 27 maart 2026.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

4.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.
De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kan worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5. Beoordeling in het licht van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 (oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet)

5.1. Vluchtrelaas

5.1.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest om gedood te worden door de taliban omwille van een grondconflict met de familie van G.R.

5.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. De bestreden beslissing is gebaseerd op volgende pertinente gronden:
(i) Verzoeker geeft geen correct beeld van zijn leeftijd;
(ii) Verzoeker heeft amper kennis van het ontstaan en de afwikkeling van het grondconflict van zijn familie met de familie van G.R.; Verzoeker blijft bijzonder vaag over hoe het conflict is ontstaan; Hij kan de oorzaak van het conflict niet schetsen en amper duiding geven over het verloop van het grondconflict en de confrontaties die zich afgespeeld zouden hebben; Zijn onwetendheid en desinteresse doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas;
(iii) Er wordt ook getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de op hem gepleegde vervolgingsfeiten; Het is weinig aannemelijk dat verzoeker plots en zonder aanleiding geviseerd zou worden door de familie van G.R.;
(iv) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

5.1.3. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker geen correct beeld geeft van zijn leeftijd, wat zijn algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnt: *"Zo verklaarde u bij aankomst in België dat u geboren bent op […] 2007. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 11 januari 2023 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (Federale overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2023/97104, d.d. 16/01/2023). Uw geboortedatum werd bijgevolg van […] 2007 bijgesteld naar […] 2004. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw correcte geboortedatum […] 1381 (= […] 2002) is (zie administratief dossier: Verklaring DVZ). Uw taskara vermeld dat u zeven jaar zou zijn geweest op 06.11.1388 (= 26 januari 2010), wat zou beteken dat u geboren zou zijn in 2003. Hoewel het mogelijk is dat Afghanen niet op de hoogte zijn van hun exacte geboortedatum, dient te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat u zich niet gewoon zou hebben vergist, maar dat u moedwillig een andere leeftijd had opgegeven bij uw aankomst in België. Het feit dat u zich onterecht als minderjarige voordeed terwijl u werkelijk vier jaar ouder bent dan u beweert, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op manifeste wijze. Van iemand die zijn land ontvlucht vanwege een vrees voor zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit en zich omwille hiervan beroept op internationale bescherming, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij ten aanzien van alle autoriteiten waarbij hij een verzoek om internationale bescherming indient coherente en gelijklopende verklaringen aflegt aangaande de kernelementen van zijn verzoek, waaronder zijn identiteit. Dat u dit naliet, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid op manifeste wijze en toont aan dat u er niet om verlegen zit om onechte verklaringen af te leggen."*

In het verzoekschrift voert verzoeker hier geen dienstig verweer tegen. Hij volhardt louter in zijn verklaringen over zijn (minderjarige) leeftijd bij aankomst in België en betwist met een algemeen betoog de resultaten en de geldigheid van het leeftijdsonderzoek.

Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Hij werd van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de beslissing van de Dienst Voogdij maar heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Aldus kon de

commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling vast.

Het louter volharden in het verzoekschrift van zijn aanvankelijk beweerde (minderjarige) leeftijd bij aankomst in België staat bovendien volledig haaks op zijn verklaringen bij het CGVS waar verzoeker zelf toegaf dat hij moedwillig een foutieve (minderjarige) leeftijd had opgegeven. Ook uit de door verzoeker neergelegde taskara blijkt dat verzoeker niet meer minderjarig was bij aankomst in België.

5.1.4. Inzake verzoekers vluchtrelaas wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat er geen geloof aan kan worden gehecht:
"*Verder is het bijzonder vreemd dat u amper kennis heeft over het ontstaan én afwikkeling van het grondconflict van uw familie met de familie van G.R. U verklaarde dat ze de gronden van uw familie hebben afgenomen en dat uw grootvader, paternale oom en neef door hen vermoord werden (CGVS, p.11-12). Bevraagd over dit vermeende landconflict blijkt echter dat u geenszins in staat bent dit conflict op een geloofwaardige wijze voor te stellen daar uw kennis er over ernstig tekort schiet. Gevraagd hoe het conflict is ontstaan bleef u bijzonder vaag en kwam u niet verder dan te stellen dat het conflict begon in de tijd van uw paternale grootvader en daarna werd verdergezet, dat u niet wist dat het een conflict om land was en dat uw familie problemen had van die tijd tot nu. Uitgenodigd om hier verder over te vertellen, antwoorde u dat u verder geen info had (CGVS, p.11). Het is echter zeer vreemd dat u nooit met uw familie zou gesproken hebben over een conflict dat een dermate weerslag had op het leven van uw familie. Daarnaast slaagde u er ook niet in om de oorzaak van het grondconflict te schetsen en kon u niet meer vertellen dan dat uw familie een conflict had met de familie van G.R. over jullie landbouwgronden (CGVS, p.13). Meermaals gevraagd naar de reden voor dit grondconflict, kwam u niet verder dan algemeen te stellen dat de tegenpartij jullie gronden wilden omdat ze sterk en machtig waren (CGSV, p.13-14). Nochtans kan men ervan uit gaan dat u goed op de hoogte zou zijn van dit grondconflict dat de oorzaak was van de dood van uw grootvader, uw oom en neef én uw eigen vertrek uit uw land van herkomst. Tevens merkt het CGVS op dat u amper duiding kon geven bij het verloop van het grondconflict en de confrontaties die zich afgespeeld zouden hebben. Hierbij hield u vast aan vage verklaringen over de moord op uw grootvader en uw paternale oom en neef, maar gevraagd waar en wanneer uw grootvader vermoord werd door G.R. bleef u ook dit antwoord schuldig (CGVS, p.12-13). Verder kon u ook maar weinig vertellen over de moord op uw neef en uw oom en bleef u wederom erg op de vlakte (CGVS, p.11-14). Net zo min overtuigt uw verklaring dat u niet weet waar uw andere paternale ooms zich na de moord op uw grootvader vestigden (CGVS, p.15). Gevraagd waarom u amper kennis heeft over dit grondconflict van uw familie, beweerde u meermaals dat u nooit met uw vader sprak over wat er zich allemaal heeft afgespeeld en dat uw moeder u alles zou verteld hebben wat ze wist (CGVS, p.7, 11-14). Deze verklaring is echter niet in staat om het flagrante gebrek aan kennis over het grondconflict te verschonen. Men kan dan ook verwachten dat u voldoende vragen gesteld zou hebben aan uw familieleden om de ware toedracht van dergelijk ingrijpende gebeurtenissen te kennen. Het duidt voorts op een desinteresse die onmogelijk in overeenstemming kan gebracht worden met een vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade aangezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht wordt dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees die direct geleid hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan. Uw onwetendheid doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde gebeurtenissen en uw asielrelaas in niet geringe mate.*

Tenslotte roepen ook uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die op u gepleegd zouden zijn door de tegenpartij vragen op, meer bepaald over onverwachte en vreemde escalatie zonder dat hier enige duidelijke aanleiding voor was. U verklaarde namelijk dat u al heel uw leven in Jalalabad woonde met uw gezin (CGVS, p.4) en dat uw gezin zich steeds afzijdig heeft gehouden van het grondconflict van uw paternale familie (CGVS, p.5, 6, 12, 13, 19). In dat licht is het weinig overtuigend dat u uit het niets zo ernstig zou worden aangevallen na een lange periode zonder incidenten tussen jullie familie en die van G.R. Het feit dat u als enige gezinslid zou zijn aangevallen - en niet uw vader of uw oudere broer - , is dan ook bijzonder vreemd. Het is volgens het CGVS weinig aannemelijk dat u plots én zonder aanleiding zou geviseerd worden door de familie van G.R. Deze vaststelling werpt een volgende ernstige twijfel over de geloofwaardigheid van uw relaas."

In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het op algemene wijze bekritiseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen en beoordeling van de commissaris-generaal. Hij stelt dat hij geen gedetailleerde verklaringen kan geven over de oorsprong van het conflict en het overlijden van zijn grootvader omwille van de gevoelige en complexe aard van de situatie. Hij benadrukt dat zijn familie maatregelen had genomen om hem te beschermen tegen dit geschil zodat hij in onschuld kon opgroeien. Hij stelt dat er bij de beoordeling van zijn vluchtrelaas onvoldoende rekening is gehouden met zijn individuele situatie, met name dat hij zijn hele leven in een klein dorp heeft geleefd, jong was op het moment van zijn vertrek en hij maar tot het zevende jaar naar school is geweest.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan geenszins zijn vage en uiterst beperkte kennis van het grondconflict verschonen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over de elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees die direct geleid heeft tot zijn vertrek uit Afghanistan. Ook de omstandigheid dat hij afkomstig is van een klein dorp, jong was op het moment van zijn vertrek (17 jaar volgens de minimumleeftijd zoals vastgesteld door het leeftijdsonderzoek) en slechts tot de zevende graad naar school is gegaan, volstaat niet om te verklaren waarom hij niet in staat is om meer gedetailleerde verklaringen te geven over dit grondconflict dat de oorzaak was van de dood van zijn grootvader, oom en neef en dat de directe aanleiding was voor zijn vertrek uit Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat het zeer vreemd is dat verzoeker nooit met zijn familie zou gesproken hebben over een conflict dat een dermate weerslag had op het leven van zijn familie. Van een verzoeker die zijn land van herkomst omwille van dit grondconflict moest verlaten en dus niet meer “in onschuld” kon opgroeien, kon in alle redelijkheid worden verwacht dat hij voldoende vragen zou hebben gesteld aan zijn familieleden om de ware toedracht van de ingrijpende gebeurtenissen uit het verleden te kennen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, laat hij geheel na *in concreto* te duiden hoe dit artikel zou geschonden zijn. De bestreden beslissing is niet gebaseerd op tegenstrijdige verklaringen, wel op de uiterst vage verklaringen van verzoeker. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker door de protection officer meermaals werd geconfronteerd met zijn vage verklaringen en bevraagd werd om deze verder toe te lichten en te verduidelijken, waartoe hij niet in staat was. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis heeft genomen van de kritiek van de commissaris-generaal, waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om op de weigeringsmotieven te reageren.

5.1.5. Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de door verzoeker neergelegde documenten de pertinente vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas niet weerleggen:
“*De kopie van uw taskara, vormt een begin van bewijs van nationaliteit, dewelke niet ter discussie staat. De taskara’s van uw familieleden en de foto met uw broers tonen louter uw familieband aan die niet wordt betwist. De foto’s die u voorlegt van uw voordeur en straat waar u woonde in Jalalabad worden eveneens niet betwist. U legde tenslotte ook nog een foto neer van uw verwondingen die u zou hebben opgelopen bij het incident met de familie van G.R. Aan de hand van deze foto kan echter niet met zekerheid worden afgeleid waar, wanneer, onder welke omstandigheden en door wie u deze verwondingen heeft opgelopen en in welke omstandigheden deze foto werd genomen.*
Hoe dan ook kunnen aan door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.”

Verzoeker voert hier geen verweer tegen. Waar hij in het verzoekschrift verwijst naar de originelen van twee dreigbrieven die door de commissaris-generaal terzijde zouden zijn geschoven louter op basis van algemene landeninformatie inzake corruptie en handel in valse documenten in Afghanistan, kan de Raad niet volgen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dreigbrieven heeft neergelegd, noch dat hij ooit enige melding heeft gemaakt van dreigbrieven.

5.1.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 4, lid 5 van de Verordening (EU) 2024/1347. Het geheel aan voormelde bevindingen acht de Raad voldoende determinerend om te besluiten dat het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is.

5.2. (Toegeschreven) normoverschrijding/verwestering

5.2.1. Verzoeker wijst ook op een vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan wegens het behoren tot de sociale groep van ‘verwesterde’ Afghanen en wegens een toegeschreven politieke en religieuze overtuiging in verband met verwestering.

5.2.2. Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban kwamen op 15 augustus 2021 opnieuw aan de macht en kondigden de heroprichting van het ‘Islamitisch Emiraat Afghanistan’ aan. Sindsdien is de uitsluitend uit mannen bestaande, door Pashtunen gedomineerde zogenaamde interim-regering van de taliban, permanent geworden. Deze heeft haar macht verder geconsolideerd en evolueert in de richting van een theocratische politiestaat. De macht is

gecentraliseerd onder de hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhunzada, die absolute macht geniet en de politieke, bestuurlijke en religieuze instellingen van Afghanistan controleert (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16).

De taliban hebben een *de facto* regering ingesteld met een politiek monopolie, vergelijkbaar met een eenpartijstaat. Er bestaat geen politieke oppositie en de maatschappelijke ruimte is sterk ingeperkt. Critici, journalisten en andere personen met afwijkende meningen worden geconfronteerd met mediacontrole, intimidatie, arrestaties en andere vormen van repressie. De beschikbare landeninformatie wijst bovendien op een verdere verslechtering van de mensenrechtensituatie, met onder meer willekeurige arrestaties en detenties, buitengerechtelijke executies, doodstraffen, lijfstraffen, foltering en andere vormen van mishandeling.

De taliban baseren hun beleid op een ultraconservatieve interpretatie van de soennitische islam, in het bijzonder de Hanafi-rechtsschool en het deobandisme. Na de machtsovername schaften zij de grondwet van 2004 af en verklaarden zij de sharia tot het toepasselijke rechtssysteem. De *de facto* autoriteiten beschouwen het als hun fundamentele taak om de bevolking te laten leven overeenkomstig hun interpretatie van de religieuze wetgeving. Daartoe werden talrijke decreten, instructies, richtlijnen en wetten uitgevaardigd die betrekking hebben op vrijwel alle aspecten van het dagelijkse leven maar waarvan de juridische status niet steeds duidelijk is. Deze regels hebben onder meer betrekking op gedrag en uiterlijk, kledingvoorschriften, religieuze praktijken, relaties tussen mannen en vrouwen, onderwijs, media en culturele activiteiten. De rechten van vrouwen en meisjes zijn daarbij bijzonder sterk beperkt. Het juridische kader wordt gekenmerkt door een grote mate van onzekerheid. Hierdoor kunnen individuele handhavers en lokale autoriteiten regels verschillend interpreteren en toepassen. Tegelijkertijd blijkt uit de landeninformatie een algemene tendens naar een meer uniforme en strengere handhaving in het hele land, hoewel regionale verschillen blijven bestaan.

Een belangrijke ontwikkeling vormt de publicatie van de zogenaamde moraliteitswet van 31 juli 2024. Deze wet bundelt en formaliseert een groot aantal regels die reeds sinds de machtsovername bestonden. Zij bevat voorschriften inzake gendersegregatie, kleding, het bedekken van het lichaam en gezicht van vrouwen, baard- en haarvoorschriften voor mannen, religieuze verplichtingen en omgangsvormen. Daarnaast worden onder meer het niet deelnemen aan verplichte gebeden, vriendschap met of het imiteren van niet-moslims, muziek en bepaalde andere gedragingen verboden.
De codificatie van deze regels wordt door sommige bronnen beschouwd als een aanwijzing dat zij strikter en repressiever zullen worden toegepast. De regels dragen bovendien bij tot de verdere institutionalisering van genderapartheid.

In 2026 werd daarnaast een nieuw Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken uitgevaardigd. Volgens de aangehaalde informatie bevat dit wetboek bepalingen die in strijd lijken te zijn met internationale mensenrechtennormen. Het zou onder meer discriminatie op grond van sociale status mogelijk maken waardoor er sprake is van klassenjustitie, het recht op een eerlijk proces beperken, lijfstraffen uitbreiden en de onderdrukking van andersdenkenden, minderheden en vrouwen faciliteren. Het wetboek bevat bovendien bepalingen die kritiek op de islamitische voorschriften en de talibanleiders strafbaar stellen. Ook worden bepaalde vormen van afwijkend religieus denken of gedrag als bijzonder ernstig beschouwd. De beschikbare informatie over de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van dit nieuwe wetboek is evenwel nog beperkt.

Voor de handhaving van hun interpretatie van de sharia hebben de taliban opnieuw het *Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice* (MPVPV) opgericht. Dit ministerie speelt een centrale rol bij het toezicht op het privéleven van de bevolking en op de naleving van de opgelegde regels. MPVPV-handhavers beschikken over ruime bevoegdheden en er zijn voortdurende meldingen van verbale intimidatie, arrestaties, pesterijen en fysiek geweld. Binnen hun mandaat kunnen zij volgens een glijdende schaal optreden, gaande van een waarschuwing of bedreiging tot boetes, opsluiting of andere straffen.

Hoewel de handhaving regionaal kan verschillen en in bepaalde stedelijke gebieden soms minder streng is dan in rurale en conservatieve regio's, blijkt uit de landeninformatie dat de repressie verder is toegenomen. De vage formulering van bepaalde regels laat bovendien ruimte voor individuele handhavers om deze naar eigen inzicht strenger of soepeler toe te passen. UNAMA documenteerde in de periode van augustus 2021 tot maart 2024 meer dan duizend gevallen waarin de handhaving van voorschriften door MPVPV-personeel gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen.

Ook de rechtbanken passen de strikte interpretatie van de sharia toe. Sinds een instructie van Akhunzada in november 2022 om de sharia volledig toe te passen, worden onder meer doodstraffen en lijfstraffen opgelegd. Hudud- en qisasstraffen kunnen executie, steniging, geseling en amputatie omvatten. De interpretatie van de sharia wordt daarbij in belangrijke mate overgelaten aan individuele rechters, wat aanleiding kan geven tot verschillen in de opgelegde straffen.

Bijzonder relevant voor de beoordeling van morele normoverschrijdingen is *zina*, waaronder seksuele betrekkingen buiten een wettig huwelijk, voorhuwelijkse en buitenechtelijke seksuele betrekkingen vallen. Ook vrouwen die slachtoffer zijn van verkrachting kunnen hiermee worden geconfronteerd. De beschikbare informatie vermeldt ernstige incidenten van arrestaties, lijfstraffen, stenigingen en moorden in verband met vermeende *zina*. Meer algemeen worden lijfstraffen gebruikt voor uiteenlopende zogenaamde morele misdrijven. De cijfers wijzen bovendien op een aanzienlijke toename van het aantal geselingen in 2025.

De taliban streven volgens de landeninformatie ook naar een zuivering van de Afghaanse samenleving van buitenlandse invloeden. Dit uit zich onder meer in het onderwijsbeleid. Seculiere vakken en onderwerpen die volgens de autoriteiten strijdig zijn met de islamitische voorschriften en de Afghaanse cultuur worden beperkt of verwijderd. Dit betreft onder meer onderwijs over democratie, burgerschap, mensenrechten, gender en vrouwen. Tegelijkertijd wordt religieus onderwijs bevorderd en wordt de rol van madrassas uitgebreid en gereguleerd.

Ook de vrijheid van meningsuiting en de toegang tot sociale media zijn steeds verder ingeperkt. De *de facto* autoriteiten monitoren onlineactiviteiten en volgen onder meer journalisten, activisten en andere gebruikers van sociale media. Kritiek op de taliban of online-inhoud die als niet-islamitisch of moreel problematisch wordt beschouwd, kan leiden tot huiszoekingen, arrestaties en detentie. Daarnaast wordt melding gemaakt van controles van mobiele telefoons en het gebruik van een uitgebreid netwerk van menselijke informanten. Hierdoor is een klimaat van angst en zelfcensuur ontstaan.

Blasfemie en afvalligheid worden in dit kader bijzonder zwaar aangerekend. Personen die kritiek leveren op de islamitische voorschriften of worden beschouwd als personen die overtuigingen verdedigen die strijdig zijn met de islam, kunnen volgens de beschreven regelgeving zware straffen riskeren.
De landeninformatie vermeldt bovendien dat personen die de islam hebben verlaten of van de dominante religieuze normen afwijken, zich doorgaans niet publiekelijk uitspreken, waardoor het aantal geregistreerde incidenten beperkt blijft.

Wat Afghanen betreft die het land hebben verlaten, blijkt een ambivalente houding binnen de taliban en de Afghaanse samenleving. Personen die om economische redenen in het buitenland verbleven, kunnen anders worden bekeken dan voormalige leden van de overheid, activisten, journalisten, intellectuelen of andere personen die als onderdeel van de vroegere elite worden beschouwd. Vooral in bepaalde rurale en conservatieve gebieden bestaat volgens de bronnen argwaan tegenover personen die naar Europa of de Verenigde Staten zijn gegaan.

Tegelijkertijd hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen in het buitenland opgeroepen om terug te keren. Miljoenen Afghanen zijn de voorbije jaren vanuit onder meer Iran en Pakistan naar Afghanistan teruggekeerd. Velen van hen ondervinden bij hun terugkeer vooral problemen met herintegratie, gebrek aan financiële middelen en het ontbreken van een sociaal netwerk. Terugkeerders kunnen als buitenlanders worden beschouwd wegens hun accent, kleding of gedrag, en kunnen zich genoodzaakt zien zich aan de nieuwe regels en normen aan te passen om stigmatisering te vermijden.

De informatie over personen die vanuit westerse landen zijn teruggekeerd, blijft daarentegen beperkt en grotendeels anekdotisch. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat terugkeerders uit Europa systematisch worden gearresteerd of mishandeld uitsluitend omdat zij uit een westers land terugkeren. Bij aankomst kunnen personen uit westerse landen soms meer vragen krijgen, maar systematische ondervragingen of arrestaties blijken niet te zijn vastgesteld. Wel kunnen personen met een specifiek risicoprofiel, zoals voormalige veiligheidsmedewerkers, personen met banden met verzetsgroepen of andere personen die reeds door de taliban worden geviseerd, bijzondere risico's lopen.

Het SEM-rapport concludeert dat er geen bewijs bestaat van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders uitsluitend wegens hun terugkeer. De meeste bronnen zijn het erover eens dat terugkeerders over het algemeen niet specifiek worden vervolgd omdat zij terugkeerders zijn. Niettemin kunnen individuele personen worden vervolgd of mishandeld wanneer zij tot een specifiek risicoprofiel behoren. Bovendien kunnen lokale gemeenschappen en leiders op dorpsniveau vaak snel op de hoogte raken van de terugkeer van een persoon, waardoor de mogelijkheden voor anonimiteit beperkt kunnen zijn.

De landeninformatie erkent dat personen die als “verwesterd” of als beïnvloed door westerse waarden worden beschouwd, in bepaalde omstandigheden door de taliban, familieleden of buren als verraders of ongelovigen kunnen worden gezien. Personen met een westerse opleiding, personen met een afwijkende levensstijl, middenveldactivisten of personen uit stedelijke milieus kunnen in het bijzonder met argwaan worden bekeken.

Ook terugkeerders uit Europa kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering. Roddels over vermeende westerse invloeden kunnen zich snel verspreiden en terugkeerders kunnen ervan worden verdacht niet meer te bidden, zich te hebben bekeerd, alcohol te hebben gedronken of andere verboden handelingen te hebben gesteld. Kleine beschuldigingen kunnen volgens de bronnen soms tot conflicten leiden. Stigmatisering, discriminatie of sociale uitsluiting vormen echter niet automatisch vervolging of ernstige schade. De ernst, het systematische karakter en een eventuele cumulatie met andere risicofactoren moeten steeds worden onderzocht.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende twee risicoprofielen worden aangeduid:

1) Personen die geacht worden godslastering (blasfemie) en/of afvalligheid (apostasie) te hebben gepleegd
Dit profiel omvat personen die de religieuze overtuiging of beginselen van de islam hebben verlaten of afgezworen, dan wel geacht worden dit te hebben gedaan (afvalligheid), evenals personen die geacht worden zich godslasterlijk te hebben uitgelaten over God of heilige zaken (blasfemie). Het omvat personen die zich tot een ander geloof hebben bekeerd (bijvoorbeeld bekeerlingen tot het christendom), evenals personen die niet geloven in of geen geloof hebben in het bestaan van God (atheïsten).
Voor personen die geacht worden blasfemie en/of afvalligheid te hebben gepleegd, met inbegrip van bekeerlingen en atheïsten, kan in het algemeen worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, aangezien deze personen worden beschouwd als tegenstanders van de religieuze ideologie van de taliban en daarom door de *de facto* autoriteiten worden geviseerd.
Dit profiel moet worden samen gelezen met het tweede risicoprofiel.

2) Personen die worden geacht religieuze, morele en/of maatschappelijke normen te hebben overschreden/overtreden
Dit profiel heeft betrekking op personen van wie de handelingen, gedragingen of praktijken worden beschouwd als een overtreding/overschrijding van religieuze, morele en/of maatschappelijke normen, ongeacht of de vermeende overtreding/overschrijding van deze normen zich in Afghanistan of in het buitenland heeft voorgedaan. Van een dergelijke vermeende overtreding/overschrijding kan ook sprake zijn wanneer personen worden beschouwd als beïnvloed door buitenlandse waarden, bijvoorbeeld vanwege hun activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen, die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden beschouwd. Dit kan ook personen omvatten die naar Afghanistan terugkeren nadat zij in westerse landen hebben gewoond. Welke praktijken als een overtreding/overschrijding van deze normen worden beschouwd, is afhankelijk van verschillende factoren, zoals de lokale context, de betrokken actoren en hun interpretatie van deze normen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan in het algemeen worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, aangezien dergelijke feiten door de taliban als morele misdrijven worden beschouwd en door de *de facto* autoriteiten regelmatig worden bestraft met lijfstraffen.

Voor andere personen van wie wordt aangenomen dat zij in Afghanistan of in het buitenland religieuze, morele en/of sociale normen hebben overtreden/overschreden, dringt zich in het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren, zoals het beroep (in het bijzonder kunstenaars, kappers, medewerkers van schoonheidssalons), het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als een persoon "*die de religieuze, morele en/of sociale normen overschreden*" heeft. Het komt aan verzoeker toe dit concreet aan te tonen.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"*, juni 2026, p. 41-46).

5.2.3. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker rond de machtsovername in augustus 2021 Afghanistan heeft verlaten en sinds januari 2023 in België verblijft. De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker toekomt om

zijn vrees voor vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij duidelijk 'verwesterd' is. Hij wijst op zijn lang verblijf in Europa. Wat betreft zijn fysieke verschijning verklaart hij nooit traditionele Afghaanse kledij te dragen. Hij kleedt zich casual, heeft geen baard en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft een duidelijke 'westerse stijl'. Hij respecteert alle religies in België en leeft samen met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht. Hij stelt volledig geïntegreerd te zijn in de westerse cultuur. Wat betreft de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering, heeft hij in de loop van de tijd dat hij in Europa heeft doorgebracht zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores. Hij komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp. Hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer in zijn lokale gemeenschap vermits hij lang genoeg uit het land is weg geweest om te 'verwesteren' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

De Raad stelt dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem onder dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf in Europa, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden geviseerd/vervolgd.

Het louter verwijzen naar zijn verblijf sinds januari 2023 in België en het louter stellen dat hij zich volledig heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Verzoeker schetst geen enkel concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Het komt niet aan de Raad toe om deze leemte voor verzoeker in te vullen of zelf te gissen naar deze elementen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in Europa. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij die deze beoordeling doorprikt.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij op een privéadres woont en reeds verschillende jobs heeft uitgeoefend, zo heeft hij gewerkt in een bandenfabriek, een kippenfabriek, een andere fabriek en bij een boer. Momenteel is hij onder contract van bepaalde duur werkzaam in een hotel dat tevens een winkel en bakkerij is. Hij verklaart nog niet in de mogelijkheid te zijn geweest om een Nederlandse of Franse taalcursus te volgen. Ter terechtzitting maakt hij gebruik van de tolk Pashtou. Hij verklaart wel enkele Belgische vrienden te hebben en met hen Nederlands te spreken. Verzoeker brengt echter geen enkel stavingstuk aan ter ondersteuning van zijn verklaringen. Hoewel zijn arbeid en integratie lovenswaardig zijn en aantonen dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, kan hieruit en uit de aard van zijn activiteiten niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker blijft dan ook in gebreke een concreet en diepgaand beeld te schetsen van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) normoverschrijding of verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Uit de loutere duur van zijn verblijf in België sinds januari 2023 kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was zeventien jaar oud (volgens de minimumleeftijd zoals vastgesteld door het leeftijdsonderzoek) toen hij in augustus 2021 uit Afghanistan vertrok waardoor kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen en volop deelnam aan de Afghaanse samenleving voor hij in België aankwam. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse gebruiken, waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij onder de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA*, Guidance Note*, van januari 2023, die verwijst naar de EASO *COI query, Afghan nationals perceived as 'Westernised'*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijnen hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.2.4. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden, in acht genomen het geheel van voorgaande vaststellingen, kan *in casu* niet aangenomen worden dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en een (toegeschreven) morele, sociale en/of religieuze normoverschrijding waaronder een (toegeschreven) verwestering.

5.3. Verzoeker kan niet als vluchteling worden erkend in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347.

6. Beoordeling in het licht van de artikelen 3, 2) en 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 (oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet)

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15, a) van de Verordening (EU) 2024/1347 (oud artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet), stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 (oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet) beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vluchtrelaas en voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of geviseerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Waar verzoeker met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, stelt de Raad het volgende:

Het begrip "ernstige schade" in artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 bestaat uit "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst". Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Verordening (EU) 2024/1347) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj,* pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.,* pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj,* pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.,* punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van juni 2026 (p. 74): "*It is important to note that serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QR). In itself, unless there is intentional conduct of an actor, the general unavailability of healthcare or other socio-economic elements is not considered serious harm meeting the requirements of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QR*.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.
Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit

voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort.

Begin 2026 re-escaleerde het conflict tussen Afghanistan en Pakistan toen het eerder overeengekomen staakt-het-vuren in februari 2026 werd geschonden. Dit conflict heeft ontheemding aangewakkerd en woonhuizen en opvangcentra, gezondheidszorginstellingen en humanitaire locaties, winkels en voertuigen vernietigd of beschadigd. Verder zijn als gevolg van de vijandelijkheden de operaties voor het verlenen van humanitaire hulp opgeschort. Ook zijn onderwijs, gezondheidszorg en voedingsvoorzieningen verstoord of opgeschort (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"*, juni 2026, p. 20).

Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, met duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).
6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347 (oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet) kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige

overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF), en anderzijds tussen de taliban en het *Islamic State Khorasan Province* (ISKP). Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto* autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto* talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto* veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto* autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 56-58).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto* talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 58-60; COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 27 maart 2026, p. 14-15).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto* autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto* talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto* autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46).

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *open combat* of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, van januari 2026 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse gebaseerd op de geactualiseerde landeninformatie.

6.4. Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

7. Besluit

7.1. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van de artikelen 3, 2) en 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

7.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of een kennelijke beoordelingsfout kan niet worden aangenomen.

7.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn advocaat en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

7.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
D. D'HONDT,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
D. D'HONDT	V. HOEFNAGELS